

ENVIRONNEMENTS ET HABITATS MAGDALÉNIENS DANS LE CENTRE DU BASSIN PARISIEN, sous la direction d'Yvette Taborin, [w:] Documents d'archéologie française, nr 43, Paris 1994, 189 ss., liczne ilustracje w tekście.

Pincevent, Etiolles, Marsangy, Verberie... cztery znakomite stanowiska magdaleńskie Basenu Paryskiego, które zmieniły tradycyjną, perigordzką perspektywę francuskiego górnego paleolitu.

Zmienił ją wielki prahistoryk francuski André Leroi-Gourhan, człowiek który jako jeden z pierwszych zajął się szczegółowo „etnograficznymi” aspektami prahistorii, starając się zadokumentować nawet pojedyncze gesty i działania człowieka pradziejowego. Nie wystarczyło więc ustalenie pozycji taksonomicznej zespołu zabytków, trzeba było spróbować odpowiedzieć na całą serię pytań behawiorystycznych, a drogą do tego była po pierwsze niemal przesadnie precyzyjna metoda dokumentacji wykopaliskowej, dalej – skrajnie pracochłonna analiza tej dokumentacji, która prowadziła w konsekwencji w kierunku dogłębnego zrozumienia planigrafii stanowisk i funkcji ich poszczególnych części składowych. Można mówić o stosowaniu elementów mikrostratygrafii, należy podkreślić szerokie zastosowanie metody analizy składanek.

Wszystko to wymagało dużego zespołu fachowców, mogących ofiarować swój czas i talenty na niezmiernie pracochłonne wykopaliska i jeszcze bardziej pracochłonne prace kameralne.

Tej katorżniczej pracy podjęli się uczniowie wielkiego prahistoryka, dziś, po jego odejściu, kontynuujący zresztą jego idee. Ale tak naprawdę, poza M. Brézillon były to jego uczennice: Yvette Taborin, Monique Olive, Nicole Pigeot, Françoise Audouze i Béatrice Schmitter, najpewniej dlatego, iż cecha cierpliwości, której wymagała ta praca, bardziej pasuje do rodzaju żeńskiego niż męskiego.

Właśnie te panie, w towarzystwie swych kolegów, przygotowały ostatnio pod redakcją Yvette Taborin osobny tom publikacji poświęcony środowisku i osadnictwu magdaleńskiemu w Basenie Paryskim.

W tomie tym po raz pierwszy próbuje się w sposób systematyczny przedstawić pozycję stanowisk magdaleńskich okolic Paryża (A. Roblin-Jouve), odtworzyć warunki bytowania ich mieszkańców, pejzaż, faunę (F. Poplin, F. David, J.G. Enloe) i florę (C. Leroir), wreszcie klimat (M. Orliat, P. Rodriguez) tych czasów, a także chronologię stanowisk (H. Valaladas). Poza fauną, stanowiącą największą ówczesną atrakcję okolic podparyskich, drugą ich atrakcją były doskonałe surowce krzemienne. One też zostały przedstawione przez Manuelle Mauger w osobnym rozdziale tomu. Analiza surowców krzemianych pozwala oczywiście, wykorzystując ich interregionalne rozprzestrzenienie się, na podjęcie próby odtworzenia terytoriów socjalnych łowców magdaleńskich.

Podobny aspekt ma opracowanie Y. Taborin poświęcone muszłom kopalnych moluszków morskich używanych przez magdaleńczyków jako biżuteria, a pochodzących z szeroko pojętych obrzeży Basenu Paryskiego.

Nie pominięto jednak w tym tomie aspektów mikroanaliz fizycznych, mianowicie antrakologicznych, czyli analizy węgla drzewnych z ognisk (S. Thiebault), a także analizy mikromorfologii sedymentów wypełniających ogniska (J. Wattez). Wyniki tej ostatniej analizy pozwoliły autorowi zrekonstruować „historię” poszczególnych ognisk od momentu ich założenia aż po zmiany postdepozycyjne.

